

יאנאקי סוריאראצ'י
(סרי-לנקה)

Tikiri Publishers

Srilanka



ציירה וכתבה



סתני היא ילדה קטנה. היו לה
שבע שמלות בשבעה צבעים
נהדרים של קשת בענן. היא
החליפה אותן כל יום בשבוע.





השמלות קנאו מאוד זו בזו.
 "אני היפה ביותר" אמרה השמלה האדומה.
 "לא, אני היפה ביותר" אמרה השמלה הירוקה.
 "לא, זו אני" אמרה השמלה הצהובה.
 "לא! אני!"
 "לא!"
 השמלות רבו ביניהן.



היא לבשה את השמלה **הסגולה** ביום ראשון.
 היא לבשה את השמלה **החומה** ביום שני.
 היא לבשה את השמלה **הכחולה** ביום שלישי.
 היא לבשה את השמלה **הירוקה** ביום רביעי.
 היא לבשה את השמלה **הצהובה** ביום חמישי.
 היא לבשה את השמלה **הכתומה** ביום שישי.
 היא לבשה את השמלה **האדומה** בשבת.

השמלות היו תלויות ביחד בארון בגדים של סתני.
אבל הן לא אהבו להיות קרובות זו לזו.

"זוזי הצדה!" אמרה השמלה הכתומה.
"לא, זוזי את!" הסגולה דחפה אותה.
"אל תגע בי!" השמלה הכחולה דחפה את
השמלה הירוקה.
"הפסיקי!"
"לא!"
הן רבו כל הזמן.

מתי שסתני באה לארון הבגדים כדי לבחור את
שמלתה הן ניסו דחוף את עצמן קדימה. כל אחת
רצתה שסתני תלבש אותה כל יום. ולכן כשהילדה
בחרה אחת מהן, האחרות קנאו מאוד.
הן לא רצו להמתין לתור שלהן.





"אני היפה ביותר. אל תתקרבי אלי!"
השמלה הסגולה דחפה את השמלה החומה.
"לא, זו אני היפה ביותר" השמלה הכחולה דחפה את
כל האחרות.
שוב התחילה המריבה, הפעם בגינה. הן דחפו ומשכו
וצבטו זו את זו. כל אחת רצתה להיות היפה ביותר.

יום אחד אמא של סתני כבסה אותן
ותלה אותן בגינה לייבוש. היה זה יום שמש יפה.
השמלות נעו ברוח ומגעו זו בזו, אך לא אהבו זאת.
השמלה הסגולה זעפה.
השמלה החומה זעמה.
השמלה הכחולה נשפה.
השמלה הירוקה צייצה.
השמלה הצהובה דחפה.
השמלה הכתומה משכה.
השמלה האדומה צבטה.

גם האחרות כעסו מאוד והתחילו
לזרוק בוץ אחת על שניה. תוך זמן
קצר כולן היו מכוסות בבוץ.

הן רבו עוד ועוד. השמלה
הכחולה זעפה מאוד "אעשה
את כולכן מכוערות!" קראה.
היא הביטה סביב. אחרי גשם
של יום אתמול האדמה בגן
הייתה בוצית. לכן היא
התכופה, אספה חופן בוץ
וזרקה על האחרות.

"לאאאאא...!" קראו כולן.

"אבוי...!" זעקה אמא של
סתני כשראתה זאת.

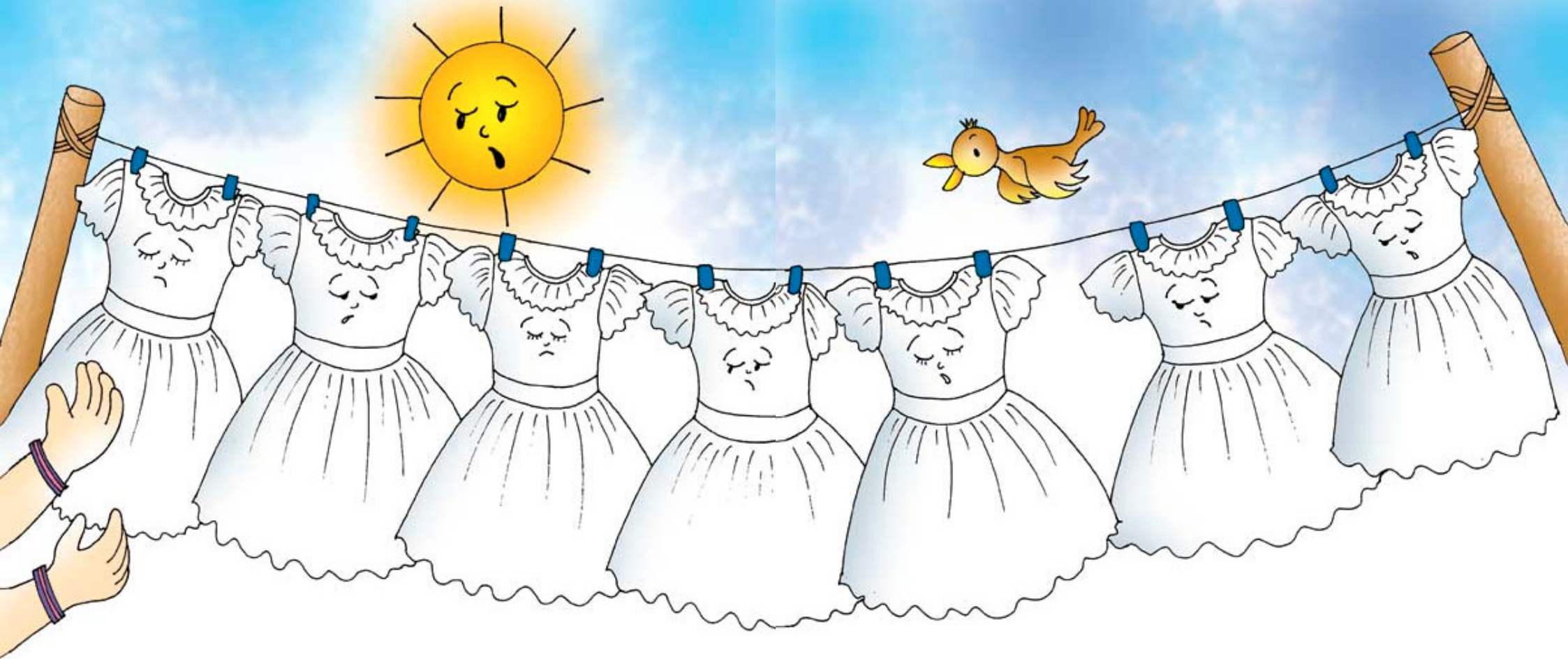




אמא של סתני שמה אותן שוב לגיגית מים והוסיפה קצת
 אבקת הלבנה. מהר מאוד כל הצבע ירד מהשמלות והן
 נעשו לבנות.
 "אוי! לא! לאאאא!" הן קראו, אך דבר לא עזר.



היא שמה את כל השמלות בגיגית ושפשפה אותן היטב.
 אבל כתמי הבוץ לא ירדו. כל השמלות נראו מבצבצות
 ומכוערות.



אבל כולן היו עכשיו לבנות. הן אבדו את הצבעים היפים
שלהן בגלל הכעס והקנאה.
הן התביישו עכשיו מאוד. הן הביטו זו על זו במבוכה.

אמא של סתני תלתה אותן שוב בגינה לייבוש.
כולן רגזו, אבל רצו לדעת איזו תהיה עכשיו היפה ביותר.





רוח נשבה סביבן.
הן התנופפו ברוח.
הן לא רבו יותר ביניהן מי היפה ביותר.
הן חייכו זו לזו ובקרוב התיידדו.
השמש שמחה כשראתה שהן מאושרות ביחד.
ואז היא זרחה עליהן ועשתה אותן עוד יותר לבנות
ומבריקות.
וכלן נעשו נהדרות.